

«**Ἀριάδην**». Τραγωδία Ἰ. Νικολάρα εἰς πράξεις τρεῖς.— Πρὸ τινος ἐδιδάχθη εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον διὰ πρώτην φοράν ἡ τραγωδία αὕτη· παραθέτομεν ἐν ὀλίγοις τὴν ὑπόθεσίν της.

Ὁ ἥρωας Θησεύς, φονεύσας τὸν Μινώταυρον ἐπανῆλθεν ἐκ Κρήτης φέρων λάφυρα πολλὰ καὶ τὴν καλλίμορφον Ἀριάδην, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνωος. Προσωρμίσθη εἰς τὴν νῆσον Νάξον ἐνεκα τῆς τρικυμίας, ὅπου ἐξῆλθε μετὰ τῆς Ἀριάδνης ἰ. α ἴδη τὰ θεῖα δάση τῆς νήσου ταύτης καὶ ἀναπαυθῆ ἐκ τῶν κυμάτων τῆς τρικυμίας. Τούτους παρακολουθεῖ ὁ θεὸς Διόνυσος ὅστις ἐρᾶται ἐμμανῶς τῆς Ἀριάδνης, καὶ ἐνῶ ὁ Θησεύς κοιμᾶται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ παρὰ τὸ σπηλαίον, ἐνθα ἀναπαύεται ἡ Ἀριάδην ἐμφανίζεται πρὸς αὐτὸν καθ' ὕπνον ὁ Διόνυσος, ὅστις πλῆττων τὸν Θησεά εἰς τὸ στῆθος διὰ τοῦ θύρσου του τὸν διατάσσει ἐν ὄνειρῳ νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀριάδην, διότι αὕτη ἀνήκει εἰς τὸν Διόνυσον, ἐνῶ ὁ Θησεύς πρόειπεν νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος του καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἡρωϊκὸν του βίον. Ἐγείρεται ὁ Θησεύς ἐντρομος καὶ βλέπων ἐμπροσθέν του εἰσέτι τὸν Διόνυσον, ὄρμῃ κατ' αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα. Νέφος πίπτει ἐμπροσθέν του καὶ ὁ θεὸς ἐξαφανίζεται. Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ Ἄρτεμις ἐπαναλαμβάνουσα τὰς αὐτὰς προσταγὰς. Ὁ Θησεύς ἀνθίσταται πλὴν εἰς τὸ ὄνομα τῆς κινδυνευούσης πατρίδος του ἀποφασίζῃ νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀριάδην.

«εἰς τὴν φροντίδα των θεῶν καὶ ἀρωγῆν».

Ρίπτεται ὁ Θησεύς εἰς τὴν θάλασσαν κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀρτέμιδος ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ πλοῖόν του. Σκότος καλύπτει τὴν νῆσον καὶ τρικυμία μαίνεται, οἱ θεοὶ δεικνύουσι τὴν ὀργὴν πρὸς τὴν ἐγκαταλείψασαν τὴν πατρικὴν ἐστίαν Ἀριάδην καὶ προδώσασαν τὸν πατέρα της χάριν τοῦ ἐρωτός της. Ἀπελπὶς αὕτη ἐξέρχεται τοῦ σπηλαίου, βλέπει τὴν ἐγκατάλειψίν της καὶ ἀποφασίζει βαθὺν νὰ εὖρη τάφον εἰς τοῦ πόντου τὰ νερά. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ θεὸς Διόνυσος ὑπὸ τὸ σχῆμα αἰπόλου ἐμφανίζεται καὶ τὴν ἐμποδίζει. Τὴν παρηγορεῖ καὶ ἐν τέλει ἀποκαλύπτει ποῖος εἶναι. Φοίκῃ καὶ δέος καταλαμβάνει τὴν Ἀριάδην, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ ἀνθισταμένη εἰς τὸν ἐρωτὰ τοῦ Διονύσου. Ὁ Διόνυσος παράφορος γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς, ἀλλ' οἱ θεοὶ ὀργίζονται ἐν τῷ Ὀλύμπῳ διότι θεὸς ἐταπεινώθη τόσοσόν πολὺ. Πέμπεται ἡ Ἄρτεμις ἥτις τοξεύουσα τὴν Ἀριάδην φονεύει αὐτήν. Ὁ Διόνυσος ὄρμῃ κατὰ τῆς θεᾶς ἀλλ' ἴσταται ἐπὶ τῷ ἀκούσματι

ὅτι ὁ Ζεὺς οὕτως ἐπρόσταξε. Κύπτει γονυπετῆς πρὸ τοῦ πτώματος καὶ παρακαλεῖ τὸν Δία. Ὁ Ζεὺς ὑπακούει τὸν Διόνυσον καὶ ἀποθεώνει τὴν Ἀριάδην, ἀναβαίνουσαν ἐν μέσῳ νεφῶν εἰς τὸν Ὀλύμπον μετὰ τοῦ Διονύσου, ὅστις προσαγορεύων αὐτήν, τῇ προσφέρει στέμμα ἐξ ἀστέρων ἐν μέσῳ τῆς ἠχοῦσης θείας μουσικῆς, καὶ τῇ λέγει:

Ὁ Ἥφαιστος ἐχάλκευσε διάδημα
Ἐκ τῶν ἀστέρων οὐρανοῦ δώματος
Ἴνα στέψῃ τὴν ὡραίαν κεφαλὴν.
Καὶ ἤδη ἅς ἠχῆσῃ θεῖα μουσικὴ.
Ἄποθεοῦται ἡ ἐρώσα καλονή.